

פרק א א משה קיבל תורה בסיני. כל התורה טולה שבכתב וטבע על פה. כהונה שפירשו חכמים במאמתי קרין. (ד) ח"ר [ול] ב' חמא [ג] אמר ריש לקיש מאי דכתיב עליה אלי ההרה והיה שם ואהנה לך את לתה האבן והתורה והמלוה אשר כחבתי להורסה. לתות. כמשמען. תורה זו משה. מלוה. אלו מלוה וחוקים. אשר כתבתי. אלו נביאים וכהנים. וזו תורה. וזו הלמוד. מלמד שכולן ניתנו למשה מסיני. (ה) ועוד מלוי (בפסחים) שאר] (בפסחים קראו שרף) אגדות. שבספחה לו הקב"ה למשה במסכת פרה. אמר לו אלעזר בני כך הוא אומר. יהושע בני כך הוא אומר. וזהו שכתב (ו) דברי חכמים בדרכות. ונ' יתנו מרועה אחד. ודש' בהכל חייבין בראיה. אפי' שהלל עוממאן והללו משהרין הללו אסרין והללו מתיירין. (ז) סלמי יתנו מרועה אחד. רועה אחד אמרן. ואילו ואילו דברי אלהים חיים [ד]. (ח) ותורה שבעל פה היא סמנטיירין של הקב"ה. כמו שפירשו רבותי בגמרה. והוא שאמר הכתוב (ח) אכתוב לו רובי תורה כמו דו נחשבו. שאין לך דבר הכתוב [ס"ה בתורה] נביאים [ס"ה] ובכתובים. שזריסה תלמוד שלא נאמרו למשה בתלמוד' בסיני אבל לא ניתנו ויכתב על ידו. עד שכלו סופרים שבעל דור הדור וכתבוטם על פי רוב הקודם כמו שגזר עליהם מחש' ימי בראשית. כמו ש'אמר (ט) זה ספר תולדות אדם בלפני אדירין. והוא שאלו חומרים בהלמוד בכמה דברים. בסנהדרין פ' כהן גדול וביומא. (י) גמרא גמירי לה ואהא יחזקאל ואסמכה אקרא. לך את אומר שקראו נביאים וכהנים דברי קבלה שהיו מקובלים ונאום מיימיה [ס"ה משה] והטעם. ומ"מ אינם כיום לתמונה ספרים שכולן מלוה וחוקים. ולא אילו בלבד נאמרו למשה מסיני [ה] בעל פה. (כ) כהונה ששיתו באין בין המורד. ח"ר יתכן מקרא סופרים ויעשויר סופרים. וקריין ולא כהבין וכתבין ולא קריין הגכה למשה מסיני. ואמר רב הונא אמר רב (ו) יוקראו] בספר (תורה אלהים מפיס) [במורה האלהים מפיס] ושם שכל [ו] ויביתו במקרא. (ז) [שם] פוסקין טעמים. (ח) וזהו כי (הוא) [הא] דאמר פ' הוילוי לו. (שם) [תחם] מקראות שאין להם הכרה [ז] מן התורה. (ג) ומהיהו דהכל חייבין בראיה. (ד) כי קראו. (ה) ועלו שולח (בנשים) [בנשים] ונ' נפקא מינה לפסוקי טעמים שטעמי הגניות הם שאלמרו למשה מי הולך. ומי יזכר ומי עמד. ומי השולח ומי הורד ומי המונה. אבל סומני הגניות סופרים הוא שחקנים. ולפיכך אין יקוד עבדני [ח] דומה ליקוד שלט. (ט) ולא (טעמים) [שניהם] דומים ליקוד ארץ ישראל. ומפני שהטעמים והגניות משהחזק הוא שחקנים. ושם על מה ש'אמר הכתוב עת לעשות לה' הפכו הורדק (הלים קוט). ולפיכך לא ניתן ספר תורה ליקוד. [ט] שאז"פ שיהיו פסוקי הטעמים וגיטות הקריה מסיני במסורת. דכתיב וטום שכל (תצוה ח') על פה נאמרו. ולא בסימני נקודה כספר. ועוד מלוי במסכת מגילה שהתרגום ניתן בסיני.

אלא (פ) שפחיו (וחסרו) [וחסרו] ויסדו. ולפיכך זכה תרגום שאלמו חכמים (ז) להלסיס פרשיותיו עם הליבור. שים מקרא ואחד תרגום. מה שאין כן [י] בכל מקום. (ק) וכן אמר רב עמרם שהשיב מר רב נחוניא גאון. [יא] ואמר' נמי בהקרא את המגילה למפרע. (ר) ואמר רב אבה ברבי רב חייה בר אבה ח"ר יוחנן מאי דכתיב (ש) ועליהם ככל הדברים. מלמד שהראה לו הקב"ה למשה בסיני דקדוקי תורה ודקדוקי סופרים: ומסרה ליהושע. (ח) דכתיב ייען יהושע בן נון משרת משה. ואמר ומסרה יהושע בן נון נער ונ' ויהושע לוקנים. ועל ידי יהושע נמסרה לוקנים. הם שופטים שעמדו לישראל עד שמלך שאלו וקורא להם זקנים. שכן דרך למנות זקנים על הליבור. (א) דכתיב אשר ידעת כי הם זקני העם ושטריו. ומלוי יהושע מסרה לוקנים שהיו כרזים ושטריו את ישראל. דכתיב (ב) ויעבדו העם את ה' כל ימי יהושע (והזקנים) [וכל ימי הזקנים] אשר הארינו ונ'. ואותם זקנים מסרה לשופטים שחזריהם שהיו זקנים וכל אחד מהזקנים והשופטים מסר לחבירו. (ג) והא' לך סדר השופטים. עמיאל. אהוד. שמגר. ברק. גדעון. אבימלך. חלפ. יואל הגלעדי. פנחס. יפתח. אשנן זה בעצ. אשנן [עבדון]. מנשה. שמשון: חזקנים לנביאים. ונביאים התקבלו זה מזה. חם סדרן של נביאים. עלי. שמואל. גד. שמועה. עדוא. אחיה השילוני. אליהו. אלישע. (משיכו) [משיכו]. עובדיה יונה. מיהה המורדתי [יב]. יואל. נחום. חבקוק. לפיה. ירמיה. יחזקאל. ישעיה. חזקיה. חני. זכריה. ונאמרו: ונביאים בספרות ליאגשי בנסת הגדולה. ואילו כן. עזריה. הוא עזרא שעלה מבבל. וגלותו עמו. יזובבל. ישוע. נחמיה. מרדכי בלשן. [יג] בכל לשון היה יודע. בראשית מסכתת מגילה. (ד) שמושי (לשני) [לשכת] הגיות היה. ואהר דאמרי דומה (ביבלי) [ביבלי] לישני עורס לכו. כדאמר נחמיה (ו) יאמרו. (ז) יאמרו חזק לא הו ידעו היכא עמדו לאיתוי. אכיוו. אחא ההוא חרש. אחיב חזק ידיו לאגירא וחזק אגריסא. אמר להו מרדכי מי איכא דזכהה דשמיא נגות לריסין דזוק ואשכח. [יד] ובאבות דר' נתן כך שית. משה קבל תורה מסיני. (ז) שנאמר (ה) וזהו שאלו חזקיה. (ח) ואומר וזכרו תורת משה עבדי. יהושע קבל משה. שנאמר (ט) ונתת מהודק עליו. זקנים מיהושע. שנאמר (י) ויעבדו העם את ה' ונ'. דופטים קבלו מזקנים. שנאמר (כ) ויהי בימי שפט השפטים. ונביאים קבלו משופטים. שנאמר (ל) ואשלה אליהם את כל עבדי הנביאים יום השבת ושלוה ולא שמשו. ואנשי כנסת הגדולה קבלו מנביאים האחרונים כן חני זכריה ומלכרי. ובריתא ר' קורין לאתה אבות אתה. נקן. ולא ידעתי על מה. אם מפני שהזכר בתחילה. הרי ר' יוסי הגלילי הוזכר שם ראשון. שני לו ר' עקיבא. שלישי לו ר' נתן. וכך מתחלת. משה מקדש בעקן. ברים (אח') (ח) [יומא] מיימה לה. ריש לומר שר' נתן סודרה וכן מסירת בידם.